

[Glistrup]

forlader de skattevæsenet. Tilbage bliver kun de, der svælger i, at man har alle disse skønsmæssige magtbeføjelser, alle disse fortolkningsmuligheder inden for lovgivningen til at kunne gennemføre disse korstog, som mere og mere kommer til at præge vor skatteadministration. Kort sagt, der er intet nyt under solen, det er den almindelige, gamle biologiske erfaring, at mennesket ikke kan tåle magt, at magt korrupperer. Derfor er vi inde i de problemer, som man nu behandler her i dag.

Det er meget tilforladeligt, når hr. Tastesen konkluderer: ja men så må vi jo bare gøre det på den måde, at vi giver enkle og klare og overskuelige lovregler og på den måde ser at få løst problemerne. Hvis den metode, som hr. Tastesen anbefaler, ikke tidligere havde været anvendt, var det ganske givet en god medicin, han hermed skrev recepten ud på. Men sandheden er jo desværre, at Vilhelm Buhl og Thorkil Kristensen og Jens og Viggo Kampmann og hr. Henry Grünbaum og også adskillige andre har jaget dette fata morgana, og det har altså vist sig, at det simpelt hen ikke er opfyldeligt.

Denne tro på, at indkomstskattens retsikkerhedsproblemer kan løses på samme måde, som man fandt helbredelsen af polio eller tuberkulose, og som man nu forhåbentlig løser kræftens gåde på, det er simpelt hen en vildmand. For indkomstskatten er tilskåret et helt andet samfund end det, som vi kender i dag. Det er det stillestående, det overskuelige bondesamfund fra slutningen af 1800-tallet, som danner basis for indkomstskatten. Det er simpelt hen ikke muligt i det åbne, internationalt prægede, omskiftelige samfund med de mange specialer og arbejdsområder og indtægtsforhold, som ikke kan overskues fra et skatteskrivebord, at tro, at man kan løse disse problemer. Indkomstskatten har haft sin tid, indkomstskatten kan gå. Så kan SV-folkene – skatteministeren og hr. Anders Poulsen, og hvem der ellers er tale om – nedsætte nok så mange udvalg i deres jagt efter at se, om man ikke kan løse dette problem. Det er aldeles uløseligt som cirkulens kvadratur. Det vil lige så lidt lykkes for den nuværende skatteminister som for hans forgængere at finde den afgørende bacille som en anden Robert Koch. Der er ikke den mulighed, simpelt hen, for problemet er to-talt uløseligt.

I stedet for disse udvalg kan man såmænd lige så godt rundsende én gang for alle fremskridtsskriftet »Indkomstskatten – samfundets skurk«, for dér står det hele i. Det er ganske og aldeles udelukket, at et nyt udvalg kan finde så meget som et støvgran at føje til. Her kan man læse, hvordan det hele har udviklet sig, hvordan det er helt umuligt at fortsætte med indkomstskattesystemet, og dér kan man altså både finde baggrundsforklaring, analyse af den nuværende tilstand og løsningen på, hvordan problemerne skal afklares.

Det er selvfølgelig ikke muligt for mig her i denne tale at gentage det hele inden for den meget amputerede taletid, som vi efterhånden har fået ved forespørgsler herinde i folketinget, men det er altså så lykkeligt, at enhver, der gider sætte sig ind i problemets løsning, kan læse i dette hæfte, hvor man kan finde løsningen.

Selv om vi altså ikke med de metoder, de systemer, som præger folketsflertallet herinde, kan afskaffe indkomstskattesygdommen, så er der ikke noget som helst i vejen for, at vi eventuelt kunne mildne den på en eller anden måde. Før Robert Kochs tid mildnede man tuberkulosen med lys og luft. Metoden er præcis den samme inden for skattebekæmpelsen. For at kunne diskutere de problemer, der er, må man virkelig have tingene frem i lyset, så der bliver kendskab til de enkelte sager og indholdet af dem. Det er særdeles ulykkeligt på dette område, at man fortsætter victorianismens tys-tys-politik – sådan som vi i går diskuterede her i salen vedrørende indfødsret, og som man gør det inden for socialvæsenet og alle andre steder. Det er helt og aldeles åbenbart, at der skal lys og luft til, for de skurkestreger, som trives, trives nu engang bedst i mørke kontorer, hvor man ikke tilstrækkeligt kan få offentlighedens lys rettet imod, hvad det er for nogle udskejelser, der finder sted.

Det ligger formentlig inden for det, der kan gøres med det nuværende ukyndige folketsflertal, at man kan forsøge at arbejde på, om man ikke kan lempe på tavshedspligten, som benyttes – ikke, som den var tænkt, for at beskytte de mennesker, der ikke selv vil være bekendt over for offentligheden, hvad de har gjort, men i stedet for som skal-kesjuler for myndighederne.